

D u v o d y:

Dle §u 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. jest v nesporném řízení proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu přípustným dovolací rekurs jen tehdy, je-li usnesení to ve zřejmém rozporu se zákonem nebo se spisy, neb je-li zmatečným. Těchto podmínek se v tomto případě nedostává a nemohlo proto býti dovolacímu rekursu vyhověno. Vzhledem k vývodům rekursu dlužno uvést ještě toto: Nelze mluvit o vyřazení vlivu komplementárky Boženy S-ové na provedení likvidace tím, že jmenována byla likvidátorem osoba, nenáležící ku společníkům a také ne manžel komplementárky Max S. Zákon ponechává soudu co do určení osoby likvidatora úplnou volnost (čl. 133 odstavec druhý obch. zák.). Komplementárce nemůže býti odňato právo, aby průběh likvidace sledovala a po případě z důležitých příčin se domáhala odvolání likvidatora (čl. 134 obch. zák.). Rovněž nelze přisvědčiti náhledu rekurentčinu, že měl soud buď celou žádost za likvidaci odmítnouti, měl-li za to, že neobsahuje společného návrhu na ustanovení, pokud se týče zapsání likvidatorů samých, aneb že měl ustanoviti za likvidatory Maxe S-a o Ottu W-a. Vždyť soud konal šetření právě o tom, kdo má býti likvidátorem, při čemž poskytl oběma společníkům možnost výměny názorů. Nebylo tedy závary, aby vzhledem k výsledku tohoto šetření nerozhodl jak o návrhu na likvidaci, tak i o osobě likvidatora.

Čís. 4642.

Přípustnost exekuce proti vyrovnacímu dlužníku nelze posuzovati dle dne, kdy exekuční návrh došel na soud, nýbrž dle dne usnesení povolujícího exekuci. Účinky vyrovnávacího řízení nastávají počátkem dne, kdy byla vyhláška vyvěšena na úřední desku.

Přeměna exekuce zajišťovací v uhražovací jest po zahájení vyrovnacího řízení a po dobu jeho trvání nepřipustna. Byla-li přes to povolána, jest i dlužník oprávněn ku stížnosti.

(Rozh. ze dne 5. února 1925, R I 74/25.)

Soud první stolice povolil vymáhajícímu věřiteli proti pozůstalosti Floriána H-a, o jejímž jmění bylo dne 9. prosince 1924 zahájeno vyrovnávací řízení, usnesením z téhož dne (9. prosince 1924) exekuci příkázáním k vybrání pohledávek, jež byly zabaveny usnesením ze dne 23. září 1924, 2., 5., 11. a 15. listopadu 1924. Rekursní soud nevyhověl rekursu dlužnice, pokud šlo o pohledávku zabavenou usnesením ze dne 23. září 1924, ohledně ostatních pohledávek pak exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Usnesením ze dne 9. prosince 1924 zavedeno bylo vyrovnávací řízení o pozůstalosti Floriána H-a a téhož dne byl edikt o tom vyvěšen na soudní tabuli vyrovnávacího soudu. Tímto dnem tedy dle §u 7 vyr. ř. nastaly právní účinky zahájení vyrovnávacího řízení. Dle §u 12 vyr. ř. práva na oddělení, jež byla nově nabyta v posledních šedesáti dnech před zahájením řízení vyrovnávacího exekucí uhražovací

nebo zajišťovací, zanikají zahájením řízení, práva ta však znovu obživnou, zastaví-li se řízení. Předmětem stížnosti jsou pohledávky, které byly pro vymáhající stranu zabaveny zajišťovací exekucí. Z pohledávek těchto zabavena byla (§ 294 ex. ř. — dle dne doručení příkazu platebního poddlužníku) usnesením ze dne 23. září 1924 pohledávka u firmy P. dne 25. září 1924, tedy dříve než v posledních 60 dnech před zahájením řízení vyrovnávacího a proto se pohledávky této ustanovení Šu 12 vyr. ř. netýče, stížnost proti usnesení prvního soudce, pokud jde o tuto pohledávku není duvodnou a nebylo jí proto vyhověno a v tomto směru bylo usnesení prvního soudce potvrzeno. Pokud však jde o pohledávky, zabavené usneseními z 2., 5., 11. a 15. listopadu 1924, stalo se zabavení jejich vesměs v posledních 60 dnech před zahájením řízení a proto práva zástavní na pohledávky ty zanikla zahájením řízení vyrovnávacího. Poněvadž pohledávky ty následkem ustanovení Šu 12 vyr. ř. nelze pokládati za zabaveny, nemůže býti povoleno ani přikázání pohledávek těch k vybrání, které předpokládá pohledávky zabavené (§§ 303, 308 ex. ř.) a od zahájení řízení na věcech dlužnických práva zástavního nabytí nelze (§ 10 vyr. ř.). Z důvodu toho měl první soudce v tomto směru návrh vymáhající strany na exekuci přikázáním oněch pohledávek k vybrání zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Názoru dovolacího rekursu, že přípustnost exekuce proti vyrovnávacímu dlužníku jest posuzovati dle doby, kdy exekuční návrh došel na soud, nelze přisvědčiti. Rozhodným jest v tomto případě den usnesení exekuci povolujícího, neboť teprve toto usnesení bylo základem pro nabytí soudcovského práva zástavního. Dle Šu 7 vyr. řádu nastávají účinky vyrovnávacího řízení počtím dne, kterého byl edikt vyvěšen na úřední desku soudu vyrovnávacího. Usnesení prvního soudu bylo vydáno zrovna v den vývěsu ediktu, tudíž v době, kdy již předpis Šu 10 vyrovnávacího řízení byl účinným, a tudíž nemělo býti již vydáno. Nerozhodno jest, zda soud exekuční, návrh vyřizující, o onom vývěsu ediktu věděl. Dovolací stěžovatelka uvádí dále, že rekurs povinné strany do usnesení první stolice měl býti jako bezpředmětný odmítnut, ježto šlo o oddělovací práva dle Šu 12 vyr. ř. uhaslá, a zároveň vytýká, že povolené přikázání k vybrání pohledávek jako řízení zpeněžovací může býti dle Šu 12 vyr. řádu k žádosti vyrovnávacího komisaře nebo na návrh vyrovnávacího správce a ne též k návrhu dlužníkovu zrušeno. Ale dovolací stěžovatelka přehlíží, že nešlo jen o povolení přikázání, nýbrž o přeměnu exekuce zajišťovací v uhrazovací. Povolením takovéto přeměny zakládá se však po rozumu Šu 10 vyr. ř. nové právo oddělovací, které teprve může dle Šu 303 a násl. ex. ř. vésti k řízení zpeněžovacímu. Proto přeměnu exekuce zajišťovací v uhrazovací nelze povolit po zahájení vyrovnávacího řízení a po dobu jeho trvání, kterouž zásadu vyslovil již tento nejvyšší soud ve svém rozhodnutí čís. sb. n. s. 2235. Není tedy rekurs dlužníkův bezpředmětným a správným jest usnesení druhé stolice.